

Geen Kinderen

Door Ingrid Groenen

**Verschenen in Sfinx;
Tijdschrift voor persoonlijke en sociale vernieuwing
Jaargang 2002, nummer 1**

Daar staan we dan. Met zijn allen rondom het ziekenhuisbed. De trotse moeder met haar pasgeboren zoontje is het middelpunt van onze belangstelling. Het is haar tweede kind dat in het ziekenhuis wordt geboren. Ze is een beetje teleurgesteld omdat ze voor de tweede keer is bevallen met behulp van een keizersnede. Dit keer had ze zo graag willen bevallen zonder complicaties. Ze had haar kind zelf op de wereld willen zetten, zonder chirurgische ingreep. Om de beurt dragen we het nieuwe mensje in onze armen. De grootouders eerst, dan de tantes en ik.

Er gaat heel wat door me heen terwijl ik de baby vasthoud. Ik heet hem welkom op deze aarde en wieg hem zachtjes heen en weer. Ik volg zijn ademhaling en probeer contact met hem te maken. Maar hij is nog helemaal in zijn eigen wereld teruggetrokken, hij is zo vredig en kwetsbaar tegelijk. Wat staat hem allemaal nog te wachten in zijn leven, hoe zal zijn levenspad lopen? Ik zou hem willen beschermen, als een goede moeder, tegen alles en iedereen die hem onrecht wil aandoen. Maar ik ben niet zijn moeder. Er golft een pijnlijk gevoel door me heen. Ik ben van niemand de moeder. Ik ben ook geen oma en zal ook nooit moeder of oma worden. Ik heb immers geen kinderen. Ik kijk naar het bed en zie hoe de jonge kraamvrouw een cadeautje pakt uit een grote mand. Tien cadeautjes zitten erin, een baby -shower voor de eerste tien dagen, voor elke dag een pakje. Ik ben een beetje jaloers op haar, niet op haar operatie, maar wel op de baby-shower en haar moederschap. Hoe zou het zijn geweest als ik zelf een kind had gebaard? Ik zou willen dat ik dit ook ooit had meegemaakt.

Vrijwillige kinderloos

Ik heb nooit kinderen gekregen. Toen het nog kon in mijn leven was ik er niet aan toe. Ik wilde liever een carrière dan kinderen. Met die vrijwillige kinderloosheid paste ik perfect in het tijdsbeeld: vrijwel niemand van mijn werkende vriendinnen en collega's had kinderen. Wij waren carrièrevrouwen, wij hadden een achterstand op mannen in te halen en zouden laten zien dat we net zo goed waren als mannen, zo niet beter. Ons gedrag paste in de bedrijfscultuur. Het was een keurslijf dat voor mij tevens dienst deed als overlevingsstrategie. De ratio voerde de boventoon en mijn gevoelsleven zat in de ijskast. Ik was in feite een speelbal van de buitenwereld. Immers, een ambitieuze houding in het werk kwam mijn baas goed van pas, want we moesten omzet draaien. Ik denk dat die eenzijdige keuze voor een rationele, prestatiegerichte werkhouding een grote vergissing is geweest, want ik heb er mezelf niet alleen het moederschap mee ontnomen maar ook mijn gezondheid er flink mee op het spel gezet.

Kinderwens

In 1993 moest ik worden geopereerd, waarbij zowel mijn eierstokken als mijn baarmoeder werden verwijderd. Ik was er eigenlijk slecht op voorbereid dat het zo'n omvangrijke ingreep zou kunnen worden. De dag voor de operatie vroeg de gynaecoloog of ik nog een kinderwens had. Dat was een confronterende vraag voor mij. Ik twijfelde wat ik zou gaan zeggen, ik wist het eigenlijk niet. Twee jaar daarvoor was ik gescheiden en er was op dat moment in mijn leven niet echt een aanleiding om een gezinnetje te stichten. Eigenlijk had ik nooit een diep gekoesterde kinderwens ervaren. De dokter vatte mijn twijfel op als een 'ja, ik wil nog kinderen', daar zou hij bij de operatie rekening mee houden zei hij. Maar toen puntje bij paaltje kwam tijdens de operatie, bleek zijn belofte om medische redenen niet verantwoord te zijn. Weg baarmoeder, weg eierstokken, weg vruchtbaarheid. Niet langer meer ongesteld, vrijwel geen oestrogeenhormonen meer. Ik stond erbij en ik keek ernaar. Van het ene moment op het andere was een van de meest fundamentele bronnen van mijn vrouw-zijn verdwenen: de mogelijkheid om kinderen te krijgen was voorgoed voorbij. Toch kwam mijn rouwproces over mijn onvruchtbaarheid pas veel later op gang. Mijn grootste zorg van dat moment was gek genoeg niet mijn gezondheid. Ik was ervan overtuigd dat ik niet dood zou gaan, de operatie was precies op tijd gekomen en ik had wat dat betreft gewoon geluk gehad. Over mijn seksualiteit maakte ik me meer zorgen. Zou ik nog wel gewoon kunnen vrijen, zou ik nog wel een orgasme kunnen krijgen met alles erop en eraan? De gynaecoloog raadde me aan om tenminste 6 weken geen seks te hebben, daarna mocht ik het weer gaan proberen. Zes weken! Wat leek dat lang. Toen het eindelijk zover was en ik voorzichtig weer probeerde vriendschap met mijn vagina te sluiten kon ik wel huilen van geluk. Alles 'deed' het nog en er leek niets te zijn veranderd.

Geen kinderen. Door Ingrid Groenen. Uit: Sfinx; tijdschrift voor persoonlijke en sociale vernieuwing. Jaargang 2002, nummer 1

Onvruchtbaar

Maar er was veel meer veranderd dan ik dacht. 's Nachts kon ik de slaap niet vatten, ik woelde en draaide in mijn bed, had de ene opvlieger na de andere. Overdag werd ik steeds prikkelbaarder, ik huilde om het minste of geringste. Soms leek het of er geen einde leek te komen aan mijn tranen en ik wist er totaal geen raad mee. Ik ging naar de huisarts en kwam thuis met een slaapmiddel en tranquillizers. Ik nam er zo weinig mogelijk van, want ik was bang voor gewenning. Van de seksuoloog in het ziekenhuis begreep ik 'dat er toch ook heel wat was gebeurd', maar behalve een huilbui schoot ik daar op dat moment nog niet veel mee op. Mijn lichaam kwam pas weer een beetje tot rust toen ik na drie maanden eindelijk hormoonpleisters kon gaan gebruiken. Pas daarna kon ik met de hulp van mijn psychotherapeut een begin maken met het geestelijke verwerkingsproces van de operatie. Dat heeft me erg goed gedaan. Stapje voor stapje kon ik me overgeven aan een soort rouwproces, ik mocht verdriet voelen over mijn 'lege' buik. En pas toen kon ik mezelf eindelijk toestaan te voelen hoe het zou zijn geweest om kinderen te krijgen. Nu ik onvruchtbaar was geworden en er een definitieve beslissing was genomen dat ik nooit een kind zou krijgen, kon ik mijn diep verborgen kindwens tot me door laten dringen. Ik kon voor het eerst in mijn leven tegen mijn vrienden en vriendinnen uitspreken dat ik eigenlijk gewoon kinderen had willen krijgen. Dat was een bevrijding voor mij. Ik begon me te realiseren dat ik het mannelijke, daadkrachtige deel in mijzelf meer had geïdealiseerd dan ik had willen toegeven en dat ik van de vrouwelijke pool van het leven van intuïtie en gevoelens vervreemd was geraakt. Paradoxaal genoeg ben ik me steeds meer vrouw gaan voelen sinds ik onvruchtbaar ben geworden. Na zes jaar hormoonpleisters te hebben gebruikt en daarmee de menopauze te hebben uitgesteld, was ik er aan toe om ook echt in de overgang te komen. Anderhalf jaar geleden ben ik bewust gestopt met de hormonen en ik heb er geen spijt van. Ik voel me nu net als 'gewone' vrouwen die geen kinderen meer kunnen krijgen: in de overgang en onvruchtbaar, maar in een gezonde en wezenlijke fase in mijn leven.